

JUGOSLAVIJA

PAGUBĂ COLATERALĂ

Mândria, sfidarea și îndărătnicia ca valori * Timișoara - cel mai mare miting din Europa de Est * Ținta sârbă - "target" mondial

*** Copilul mort cântă cântec despre patrie**

Au trecut, ca vântul, trei ani intregi de la începutul bombardării Jugoslaviei, din clipa când, pentru prima dată, au urlat sirenele de alarmă deasupra Serbiei și Muntenegrului anunțând pericolul aerian iminent. Poduri, căi ferate, spitale, școli, aeroporturi și drumuri au fost făcute una cu pământul. Cea mai mare mașinărie militară mondială, s-a desfășurat, ca un strigoi al morții, deasupra unei țări balcanice mândre, mici și muntoase. Belgradul a devenit astfel singura capitală din lume care a fost de trei ori bombardată în decurs de un secol.

A greși este omenește. Imperiile, împărățiile și puternicii lumii au făcut prea des greșeli catastrofale. Istoricește vorbind, popoarele așa zis "mici", cum e poporul sârb, nu au nimic altceva decât demnitate. A pierde asta, ar însemna dispariția, poate nu fizică dar spirituală cu siguranță. Limitele demnității și îndărătniciei sârbe nu au fost în stare să o prevadă și să o calculeze nici cele mai performante computere ale Pentagonului. Lupta dintre David și Goliat a fost deja determinată de soartă și din nou, poporul sârb a plătit prețul libertății și al demnității. A fost nevoie să fie doborâte vreo 60 avioane inamice și - din păcate a fost necesară moartea a 4500 cetățeni nevinovați pentru a se înțelege esența realității : Dumnezeu există și - de această dată - poartă bonetă militară sârbească!

Trebuie să fim mândri că, în acele zile, Timișoara a fost un sinonim al susținerii poporului sârb. Uniunea sârbilor, să ne reamintim, a organizat în cea primă săptămână din aprilie, cel mai mare miting de solidaritate cu poporul sârb din Estul Europei, cu excepția țării-mamă. Întreaga adunare a avut un aspect impunător. Un miting cum orașul de pe Bega și nici întreaga Românie încă nu au

văzut. Au fost de față preoți, intelectuali și, mai ales oameni din domeniul culturii. Românii și Sârbii au fost din nou împreună. Agresiunea NATO a rămas consemnată în istoria omenirii, vorbind în termenii cei mai blânzi, ca o greșeală esențială, ca o neglijență importantă cu consecințe imprevizibile. Astfel, întreaga Jugoslavie a devenit o "pagubă colaterală". Toți am purtat atunci, cu mândrie, un singur însemn : **ținta** sârbă. Ea s-a transformat curând în țintă mondială. Intreaga Piață a Unirii din Timișoara a fost inundată de placarde, de steaguri sârbești și românești și de lozinci. Toți au purtat pe piept, cu mândrie, "ținta". Toți au devenit cu adevărat și în mod voluntar - ȚINTE.

„Sub dărămături, în Serbia,
Într-o limbă pe care voi nu o înțelegeți,
Un copil mort
Cântă un cântec despre Patrie."

a spus atunci scriitorul nostru Cedomir Milenković. Demnitatea a fost atunci mai puternică decât "tomahawk"-urile și decât cea mai modernă tehnologie de război.

Cineva, cu siguranță, consemnează și ține minte asta.

Rajko Cornea

În "NAŠA REČ", nr. 632 din 22 martie 2002